

[Handelsministeren.]

et Ønske om, at Præsidenten for Sø- og Handelsretten skulde vælge det Medlem, der udpeges af ham, blandt Rettens Medlemmer. Dette har jeg bestemt maattet modsætte mig af den Grund, at de, der har Sæde i Sø- og Handelsretten som læge Medlemmer — det vilde formentlig alene blive dem, der blev Tale om —, er valgt som Medlemmer af denne Ret ud fra Forudsætninger, der aabenbart i de allerfleste Tilfælde vilde komme i Strid med det Arbejde, der skal udføres af Udvalget. Jeg haaber ligesom den ærede Ordfører, at Præsidenten for Sø- og Handelsretten vil være sig sit Ansvar bevidst — derom kan der formentlig ikke være nogen Tvivl — og vælge et Medlem, som har Indsigt i de Forhold, der her kommer i Betragtning. Men det vil efter min Mening, selv om det staar Præsidenten frit at gøre det, ikke at være rigtigt at vælge noget Medlem af Sø- og Handelsretten. Under alle Omstændigheder burde det ikke paalægges ham at tage et Medlem af Sø- og Handelsretten. De paagældende Medlemmer vilde maaske endogsaa selv være ængstelige for at gaa ind i et saadant Arbejde.

Jeg har ogsaa maattet fraraade, at man gjorde Sø- og Handelsretten til første Instans i Stedet for Landsretterne, idet jeg mener, at Sø- og Handelsretten har Domsopgaver af en helt anden Art end dem, der her kommer i Betragtning, og man vilde altid mistænke Sø- og Handelsretten, saaledes som denne Ret nu en Gang er sammensat — med Rette eller med Urette — for at være indstillet paa særlig Maade overfor de Sager, der kommer til at foreligge. Alene af den Grund mener jeg, det vilde være urigtigt at paalægge Sø- og Handelsretten at være første Instans i disse Sager. Derimod har jeg meget vel kunnet tænke mig, at man kun havde een første Instans, ikke to, som Lovforslaget bestemmer. Jeg kunde meget vel tænke mig, at det alene blev Østre Landsret, der var første Instans, og naar jeg har givet Udtryk for, at jeg kunde tiltræde dette, er det, fordi jeg mener, at derved vilde Sagerne faa en mere ensartet Behandling allerede i første Omgang — det synes jeg vilde være heldigt —, end de kan ventes at faa, naar nogle Sager behandles ved Østre Landsret, andre ved Vestre Landsret. Men jeg tillægger det ikke afgørende Betydning, at man bibeholder de to Landsretter. Som sagt, jeg vilde gerne være gaaet ind for, dersom man kunde være enedes derom, at tage Østre Landsret alene som første Instans.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale at stemme for de stillede Ændringsforslag. Jeg haaber, at Loven trods de Mangler, der utvivlsomt klæber ved den, alligevel vil vise sig at være af den Art, at man kan bygge videre paa den, og at den kan tjene til at opfylde de Formaal, som det er Hensigten at naa med en Lovgivning af denne Art.

Ordføreren (Stensballe): Den højtærede Minister udtalte, at naar han gik med til den nu foreslaaede Form for Lovforslaget, var det kun efter Omstændighederne; men af den højtærede Ministers Redegørelse fremgik det dog med Tydelighed, at det kun var paa et enkelt Punkt, han var, om jeg saa maa sige, mindre tilfreds. Han var dog gaaet ind paa — det viste sig heller ikke at volde større Besvær —, at Udvalget ikke skulde have Initiativet. Jeg vil gerne indrømme, at Venstre efter Erhvervsorganisationernes Henvendelse har sat meget ind paa at faa Stykke 2 ud af § 4, ogsaa under Hensyn til den særlige Vægt, vi maa lægge derpaa efter det Resultat, vi er kommet til ved vore Overvejelser. Og det var jo som en Kompensation herfor, at vi gik med til at forlænge Lovens Gyldighed i to Aar fra tre til fem. Det var den Pris, vi maatte betale for at faa dette Stykke ud. (*Ellinger:* Den er vel ikke for høj). Det beror paa et subjektivt Skøn.

Andet Stykke i § 4 gaar jo bl. a. ud paa, at Udvalget skal have Ret til at ændre en Aftale. Vi har været ængstelige derfor, og det var ogsaa forholdsvis let at komme til Enighed paa det Punkt. Være var det at faa Offentliggørelsen ud. Der hænger man sig i den Rest af Publicitet, som dyrkes saa stærkt. Jeg ved godt, at det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Schovelin) er stemt for Publicitet, det er sagt tydeligt, og vi ved jo ogsaa, at den højtærede Minister er det. Naar det siges, at dette var London-Resolutionens Alfa og Omega, er det imidlertid ikke rigtigt. Der staar i Resolutionen, at det kan være et velegnet Middel, men naar der foregaar en Retsforhandling, kommer Offentliggørelsen jo derigennem. Det, der er og skal karakteriseres som aabenbart urimeligt, bliver altsaa derved Genstand for Offentliggørelse. Jeg tror heller ikke, det vilde være helt rigtigt, naar vi har faaet de andre Forhold ordnet, at opretholde en Bestemmelse, hvorefter det skulde bero paa et Skøn af Udvalget, om vedkommende skal slippe med en Offentliggørelse eller ikke. At erklære en Prisaftale for ugyldig og uforbin-